

Cuprins

LISTA DE ABREVIERI	11
--------------------------	----

SECȚIA I CIVILĂ

A. DREPT CIVIL	13
1. Dreptul la propria imagine.....	13
2. Condiția actului de reinvestire a cărui acțiune se prescrie pentru valabilitatea întreruperii prescripției extinctive	15
3. Semnificația juridică a certificatelor noi pentru obținerea calității și titlurilor prevăzute de art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3 din O.U.G. nr. 95/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 341/2004, a recunoștinței pentru victoria Revoluției române din decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987	19
4. Termenul depunerii actelor doveditoare ale dreptului de proprietate și a calității de moștenitor pentru restituirea unui imobil în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al imobilelor preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989.....	21
5. Răspunderea delictuală privind dreptul persoanei la propria imagine – condiții.....	25
6. Calitatea persoanei care poate să primească plata.....	33
B. PROCEDURĂ CIVILĂ.....	37
7. Reducerea cheltuielilor de judecată dispusă de instanță din oficiu	37
8. Valabilitatea actului de renunțare la judecată îndeplinit de avocat în lipsa unui mandat special și în prezența părții arestate	41
9. Indivizibilitatea căii de atac a revizuirii împotriva hotărârilor de strămutare a judecării unei cauze	45
10. Comunicarea citației părților prin scrisoare recomandată de către expert.....	46
11. Regimul juridic distinct al măsurii asigurării conservării probelor reglementat de art. 978 alin. (2) lit. b) C. pr. civ. față de măsura asigurării probelor reglementată de art. 359 din același Cod.....	49
12. Plata cheltuielilor de judecată în cazul renunțării reclamantului la cererea introductivă de instanță potrivit art. 406 alin. (3) C. pr. civ.....	52
13. Calea de atac împotriva hotărârilor pronunțate în materia fondului funciar după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă	54
14. Momentul de la care curge termenul de formulare a recursului împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de revizuire	57
15. Înțelesul motivului de revizuire prevăzut de art. 509 alin. (1) pct. 1 Cod procedură civilă.....	59
16. Calitatea de reprezentant al statului român în litigiile privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, potrivit Legii nr. 255 din 14.XII.2010	60
17. Procedura înscrinerii în fals și cercetării infracțiunii de fals în cadrul căii de atac a revizuirii – condiții de admisibilitate.....	62
18. Competența instanței în contestația privind stabilirea și plata indemnizației de șomaj	63
C. CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE	68
19. Condiția legăturii prejudiciului cu fapta salariatului pentru răspunderea patrimonială	68
20. Limita manifestării dreptului angajatorului de a denunța unilateral contractul individual de muncă în perioada de probă.....	70

21. Efectele juridice a lipsei cererii salariatului de decontare a cheltuielilor de transport asupra existenței acestui drept	75
22. Plata orelor de educație fizică predate de către profesori, învățător/institutori în învățământul primar potrivit art. 263 alin. (7) din Legea nr. 1/2011, privind educația națională	78
23. Înțelesul noțiunii de „transfer de întreprindere” în reglementarea Directivei Consiliului Europei nr. 2001/23/CE și efectul său asupra drepturilor salariaților	81
24. Valabilitatea clauzei penale având ca obiect răspunderea patrimonială a salariatului în contractul individual de muncă	83
25. Forma de vinovăție a salariatului în răspunderea patrimonială	87
26. Baza de calcul a contribuției individuale de asigurări sociale și a dreptului la pensie	89
27. Lipsa mențiunii prevederilor din: Statutul de personal, Regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă, cauză a nulității absolute a deciziei de sancționare disciplinară	92
28. Categoriile beneficiarilor pensiei de serviciu potrivit art. 82 din Legea nr. 303/2004, republicată, privind statutul judecătorilor și procurorilor	95
29. Baza de determinare a punctajelor lunare pentru perioadele anterioare datei de 01.04.2001, în vederea calculului dreptului la pensie	100
30. Legalitatea măsurii de revocare a deciziei de debit emisă de Casa teritorială de pensii	103
31. Natura juridică a tichetelor de masă reglementate de Legea nr. 142/1968	107
32. Dreptul de opțiune a persoanei adulte cu handicap vizual grav pentru asistent personal sau indemnizație de însoțitor	109
33. Condiția asimilării perioadei absolvirii școlii militare de muzică, stagiul de cotizare	112
34. Concedierea pentru motive care nu țin de persoana salariatului – cauza reală și serioasă a desființării locului de muncă	117
35. Aplicarea în timp a indicelui de corecție la punctajul mediu anual determinat în condițiile art. 95 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice	118
36. Modalitatea de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora	126
37. Criterii de individualizare a sancțiunii disciplinare în dreptul muncii	130
38. Promovarea în grade sau trepte profesionale imediat superioare a personalului plătit din fonduri publice	136
39. Răspunderea limitată a persoanelor cu atribuții de pază a pădurilor	140
40. Încetarea contractului individual de muncă prin demisie	145
41. Obligația angajatorului să informeze salariații cu privire la condițiile de muncă, precum și asupra elementelor care privesc desfășurarea relațiilor de muncă	148
42. Pensie de urmaș, dovada decesului autorului a cărui succesiune a fost deschisă în străinătate	151
43. Admisibilitatea cererii de încadrare în condiții speciale sau deosebite de muncă după 01.04.2001	154

SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL	159
1. Raporturi juridice de drept administrativ. Cerere de chemare în garanție	159
2. Achiziții publice. Cerere de intervenție în interes propriu	162
3. Salarii de bază ale personalului din aparatul propriu al Ministerului Mediului și Pădurilor și instituțiilor subordonate. Includerea în acestea a nivelului mediu lunar al stimulentei plătite în anul 2010	170
4. Suspendarea executării unui act administrativ. Noțiunea de caz bine justificat. Noțiunea de pagubă iminentă	175

5. Suspendarea raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici pentru incapacitate temporară de muncă.....	179
6. Fraudă fiscală. Examinare globală a tuturor circumstanțelor speței.....	182
7. Contestație administrativă. Obligația de plată a cheltuielilor accesorii.....	187
8. Revizuire. Admisibilitatea cererii.....	192
9. Principiul libertății contractuale. Reguli de interpretare a contractelor administrative.....	197
10. Dobânzile datorate în cazul sumelor de restituit sau de rambursat de la bugetul de stat. Nivelul și modul de calcul al acestora.....	201
11. Drepturi salariale ale personalului bugetar. Reparația integrală a prejudiciului prin acordarea daunelor moratorii și actualizarea plății în raport de indicele de inflație.....	204
12. Emiterea autorizației de foraje sau excavări.....	215
13. Verificarea calității procesuale juridică a autorității publice emitente.....	220
14. Competența instanței de contencios administrativ de verificare a actelor administrative cu caracter normativ, exclusiv prin intermediul acțiunii în anulare.....	223
15. Obligația de notificare cu privire la intenția de a înceta activitatea de jocuri de noroc la expirarea autorizațiilor de exploatare.....	229
16. Noțiunea de informație de interes public. Condiția justificării unui interes de către solicitantul unor astfel de informații.....	232
17. Fundamentarea forței juridice a actelor administrative pe prezumția ca acestea au fost emise cu respectarea tuturor condițiilor impuse de lege – în accepțiunea lato sensu – pentru emiterea lor.....	236
18. Verificarea de către instanța de contencios administrativ a legalității actului administrativ atacat, ceea ce presupune un control de legalitate a modului în care acesta a fost adoptat și a respectării procedurii și etapelor de adoptare a acestuia, însă, nu și un control de oportunitate.....	241
19. Calitatea de pensionar în sistemul public de pensii.....	251
20. Boală profesională. Cauze vătămătoare.....	254
21. Conflictul de interese în care se află un funcționar public constituie abatere disciplinară și temei al răspunderii de această natură.....	258
22. Modul de încadrare în categoria deficienței funcționale grave care să necesite asistent personal.....	263
23. Compunerea completului de judecată în cazul conflictelor de muncă. Calea de atac în astfel de litigii.....	265
24. Suspendarea provizorie a executării sentinței.....	267
25. Inexistența discriminării față de ceilalți funcționari publici.....	270
26. Refuzul autorității publice de a achita contravaloarea unor servicii și acțiuni sanitare veterinare neefectuate în perioada în care trebuiau îndeplinite.....	277
27. Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale.....	282
28. Terenul cu pădure cu rol de protecție nu este supus impozitului pentru teren cu vegetație forestieră.....	286
29. Stabilirea termenului de prescripție.....	288
LITIGII CU PROFESIONIȘTI.....	297
30. Funcțiile registrelor profesioniștilor.....	297
31. Daune morale. Quantum rezonabil.....	300
32. Caracterul public al sediului social al persoanei juridice înregistrată în registrul comerțului.....	305
33. Dovada sediului persoanei juridice.....	308
34. Ridicarea dreptului de administrare al debitoarei, sub condiția dovedirii lipsei probabilității de realizare a unui plan rațional de activitate.....	310
35. Dreptul posesorului biletului, creditor în raportul obligațional, de a-și îndeștula creanța de la oricare din debitorii solidari, aceștia fiind, de principiu, cei ce suportă eventuala stare de insolvabilitate a unuia dintre ei.....	312
36. Sancțiunea nedepunerii în termen a documentele doveditoare ale creanței pretinse.....	317

37. Refuz nejustificat din partea autorității publice locale	320
38. Modalitatea în care poate fi contestat tabelul definitiv al creditorilor.....	322
39. Repunere în termen	324
40. Desființarea hotărârii adunării creditorilor	328
41. Excepția lipsei calității procesuale active	332

SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI DE FAMILIE

DREPT PENAL – PARTEA GENERALĂ	338
1. Sancționarea inculpatului. Prevenția generală.....	338
2. Condițiile de aplicare a art. 83 din Codul penal	343
3. Obligatorietatea aplicării pedepsei accesorii în cazul aplicării pedepsei complementare	346
4. Caracterul obligatoriu al aplicării uneia din obligațiile prevăzute de art. 93 alin. (2) C. pen. în cazul dispunerii de către instanță a suspendării sub supraveghere a executării pedepsei	349
5. Concurs infracțional. Spor de pedeapsă	352
6. Eroarea de fapt – cauză care înlătură caracterul penal al faptei	360
7. Instituția amânării aplicării pedepsei	364
DREPT PENAL – PARTEA SPECIALĂ	367
8. Infracțiunea de șantaj. Daune materiale și morale.....	367
9. Tentativă de viol. Schimbare de încadrare juridică	373
10. Infracțiunea de lovire și infracțiunea de tentativă de omor. Elemente constitutive. Intenție	380
11. Tentativă la infracțiunea de agresiune sexuală. Condiții. Elemente constitutive	387
DREPT PROCESUAL PENAL – PARTEA GENERALĂ	393
12. Legalitatea procedurii de citare. Neprezentarea inculpatului pentru ridicarea citației.....	393
13. Obligația instanței de a se pronunța din oficiu cu privire la desființarea totală sau parțială a unui înscris sau la restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii	397
14. Principiul legalității procesului penal	400
15. Necercetarea acțiunii civile	406
16. Confirmarea luării măsurii arestării preventive în condițiile Noului Cod de procedură penală	413
17. Audierea victimei minore. Lipsa procurorului și a apărătorilor din oficiu pentru inculpată și pentru persoana vătămată	417
18. Acoperirea integrală a prejudiciului, în sensul art. 10 din Legea nr. 241/2005 (în forma anterioară modificării prin Legea nr. 255/2013)	425
19. Dreptul acuzatului de a tăcea și de a nu se autoincrimina.....	434
20. Faptă lipsită în mod vădit de importanță	440
DREPT PROCESUAL PENAL – PARTEA SPECIALĂ	444
21. Plata onorariului avocatului din oficiu în cazul împăcării părților.....	444
22. Cerere de punere în executare a sancțiunii pecuniare aplicate într-un stat membru al U.E. Stabilirea cadrului judecătii. Contradicție între dispozitivul și considerentele sentinței.....	447
23. Causă temeinică de împiedicare pentru declararea în termen a apelului.....	449
24. Acord de recunoaștere a vinovăției. Pedeapsa nejustificat de blândă aplicată inculpatului. Respingere.....	452
25. Recunoașterea și executarea sancțiunii pecuniare aplicate într-un alt stat membru al U.E. Încălcări ale reglementărilor privind traficul rutier	457
26. Impediment în executarea dispozițiilor instanței penale	458

27. Impediment în executarea dispozițiilor instanței penale	459
28. Critică de nelegalitate în apel	461
29. Acord de recunoaștere a vinovăției. Cale de atac. Condiții	465
30. Validarea acordului de recunoaștere a vinovăției de către instanță fără citarea persoanei vătămate și a celorlalte părți	469
31. Nepronunțarea de către prima instanță asupra uneia dintre faptele sesizate prin rechizitoriu	474
32. Respingerea acordului de recunoaștere a vinovăției	483
33. Recunoașterea hotărârilor penale străine	487

SECȚIA I CIVILĂ

A. DREPT CIVIL

1. Dreptul la propria imagine

- Cod civil: art. 73

Dreptul la propria imagine presupune facultatea unei persoane de a interzice sau de a împiedica să-i fie reprodusă în orice mod înfățișarea fizică, respectiv să fie utilizată o asemenea reproducere potrivit art. 73 C. civ.

Preluarea unei poze de pe un site de specializare pentru a fi publicată într-un ziar nu constituie o încălcare a dreptului la imagine, fiindcă persoana a acceptat să-i fie cunoscută înfățișarea fizică de către publicul larg.

(Decizia civilă nr. 63/18 ianuarie 2016)

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Argeș, la data de 22.08.2014, reclamantul B.C.C. a chemat în judecată pe U.I. și SC K.M.A. SRL, solicitând pronunțarea unei hotărâri prin care să fie obligați pârâții în solidar la plata sumei de 250.000 lei, cu titlu de pretenții, reprezentând valoarea prejudiciului moral cauzat reclamantului.

De asemenea, s-a solicitat obligarea societății pârâte să publice dispozitivul hotărârii care se va pronunța în cauză pe cheltuiala sa.

În motivarea acțiunii s-a arătat în esență că pârătul U.I., în calitate de autor, editor și administrator al ziarului „P.” precum și al publicației on line, a afirmat despre reclamant în calitate de membru al P.M.P. că a propus unui colaborator al ziarului să se înscrie în partid în schimbul plății unei taxe de 1.000 de euro, atitudine care a avut-o și față de alte persoane cunoscute în județul Argeș pentru înscrierea în același partid.

O altă afirmație a ziaristului a fost și în sensul că reclamantul aspiră la conducerea filialei județene a partidului, iar față de membrii de partid înscriși în perioada liderului D.D. a inițiat „o adevărată prigoană”.

Pârătul într-un alt articol, intitulat „Exclusiv! PMP se organizează la bufet” a afirmat că în Argeș înscrierea în partid se face pentru „o bere și 10 lei”, foloase în raport de care persoanele sunt convinse să semneze adeziunea de înscriere în formațiunea politică.

Unuia dintre articole i-a fost atașată fotografia reclamantului postată pe facebook, fără consimțământul acestuia, faptă de natură să-i afecteze dreptul la imagine.

Fapta pârâților în legătură cu articolele publicate și încălcarea dreptului la imagine sunt de natură să aducă un grav prejudiciu moral pentru caracterul lor denigratoriu.

Prin sentința civilă nr. 431/27.11.2014, pronunțată de Tribunalul Argeș a fost admisă în parte cererea introductivă de instanță, în sensul că pârâții au fost obligați să-i plătească în solidar reclamantului suma de 5.000 lei reprezentând contravaloarea daunelor morale, iar SC K.M.A. SRL să publice dispozitivul sentinței pe cheltuiala sa în ziarul „P.” sub sancțiunea plății daunelor cominatorii de 50 de lei/zi de întârziere.

Pentru a pronunța o astfel de soluție, prima instanță a reținut că pârâții au încălcat reclamantului dreptul la proprie imagine prin folosirea neautorizată a fotografiei acestuia și a publicat articole cu caracter defăimător în sensul că a încălcat reguli privitoare la înscrierea persoanelor în partide politice, afirmațiile având un caracter prejudiciabil de natură să afecteze cariera profesională și politică a reclamantului.

Împotriva hotărârii în termen legal au formulat apel pârâții U.I. și SC K.M.A. SRL, pentru motive de nelegalitate și netemeinicie, în dezvoltarea cărora s-a arătat că instanța de fond a făcut

o apreciere eronată asupra dispozițiilor art. 72-73 C. civ., atunci când a reținut încălcarea dreptului reclamantului la imagine prin publicarea fotografiei acestuia.

Postarea fotografiei reclamantului pe facebook a fost făcută cu scopul de a fi adusă la cunoștința publicului larg, astfel că nu se poate reține reaua-credință a apelanților în legătură cu folosirea imaginii acestuia.

Instanța de fond a făcut o apreciere eronată și asupra calității procesuale active a reclamantului, întrucât articolele publicate nu se refereau la persoana sa, dar și asupra dreptului de exprimare reglementat de art. 10 din C.E.D.O., scopul publicării informațiilor fiind acela de a aduce la cunoștința publicului activitatea P. M. P. și nu aspecte legate de viața privată și de familie a reclamantului.

Prin întâmpinare, intimatul a solicitat respingerea apelului ca nefondat și păstrarea soluției primei instanțe care a făcut o apreciere corectă asupra faptelor pârâților de natură să încalce demnitatea și dreptul la imagine, dreptul la liberă exprimare fiind restrâns cu scopul apărării, protecției, reputației altor persoane.

Prin decizia civilă nr. 63/18.01.2016, Curtea de Apel Pitești a admis apelul formulat de pârâți și a schimbat sentința, în sensul că a respins cererea de chemare în judecată, ca nefondată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a reținut următoarele:

Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare, drept fundamental și complex, în conținutul căruia este cuprinsă libertatea de opinie, libertatea de a primi sau de a comunica informații, idei fără amestecul autorităților publice, potrivit art. 10 din C.E.D.O.

Libertatea de exprimare presupune îndatoriri și responsabilități, dar și restrângeri sau sancțiuni în cazurile expres prevăzute de lege aplicate ca măsuri necesare într-o societate democratică pentru apărarea unor valori fundamentale în rândul cărora este înscrisă protecția reputației sau a drepturilor altora.

Libertatea de exprimare a persoanei precum și reputația sau drepturile altora trebuie să se afle într-o stare de echilibru, măsură necesară și obligatorie pe care trebuie să o asigure statul prin aceea că oricărei persoane trebuie să-i fie garantată posibilitatea de a se exprima liber și în același timp oricărei persoane trebuie să-i fie protejată reputația și alte drepturi fundamentale recunoscute.

Cu referire specială la presă, manifestarea libertății de informare a fost apreciată de către C.E.D.O. în jurisprudența sa ca fiind incompatibilă cu existența oricărui „sistem de autorizare sau de cenzură prealabilă”, ceea ce nu presupune lipsirea responsabilității autorului informației care exercită dreptul peste limitele sale normale, încălcând drepturile și reputația aparținând altor persoane.

Văzând limitele modului de manifestare a libertății de exprimare, recunoscută pârâților trebuie analizat dacă articolele publicate au avut ca scop informarea opiniei publice în legătură cu unele practici ale formațiunii politice din care face parte și reclamantul, respectiv dacă aceste informații au depășit limita scopului recunoscut și au încălcat în acest fel demnitatea acestuia de pe urmă.

Pentru a-și justifica pretențiile, reclamantul a susținut că cele două articole apărute în ziarul „Profit” și publicația on line au făcut referire la practica partidului care își organizează ședințele la un „bufet” și pretinde de la persoanele care intenționează să se înscrie în partid plata unei taxe de 1.000 de euro „pentru un post bun” sau în schimbul semnăturii formularului de adeziune oferă pentru o bere și 10 lei.

Cu privire la aceleași pretenții reclamantul a mai motivat că articolele au făcut referire la atitudinea sa ostilă față de membrii înscriși în partid în perioada unui alt lider.

În jurisprudența sa, C.E.D.O., analizând modul de manifestare a libertății de exprimare a susținut că presei pentru importanța sa deosebită într-o societate democratică trebuie să-i fie oferite garanții importante (cauza Lingens c/Autriche), ei revenindu-i sarcina să comunice informații și idei asupra problemelor dezbătute în arena politică de interes public, rolul său fiind acela de a informa, de a controla și de a relata aspecte în legătură cu toate domeniile de interes public, cuprinzând în această sferă atât responsabilitățile politice, cât și funcționarea instituțiilor și serviciilor publice.

Pentru a-și îndeplini rolul presa are sarcina să facă o informare obiectivă și echilibrată cu privire la fapte și activități de interes public, jurnaliștii exercitându-și funcția cu bună credință și în conformitate cu codul lor deontologic, informațiile furnizate fiind exacte și demne de crezare. Cu

toate acestea, Curtea Europeană a recunoscut în manifestarea libertății de exprimare a ziaristilor o posibilă doză de exagerare sau chiar de provocare (Bladet Tronso și Stensaas c/ Norvegia), dacă judecățile lor de valoare au o bază factuală, respectiv se întemeiază pe o stare de fapt cunoscută de către publicul larg din alte surse de informare.

Informațiile publicate de către pârât în legătură cu practica P.M.P. de a percepe taxe pentru înscrierea membrilor în formațiunea politică, de a organiza ședințe în anumite locuri și de a oferi membrilor înscriși bunuri cu valoare redusă nu pot fi considerate ca fiind de natură să atragă răspunderea acestuia pentru depășirea limitei manifestării libertății de exprimare, deoarece informațiile au o bază factuală în sensul că se întemeiază pe o stare de fapt cunoscută de publicul larg, iar pentru acest motiv, potrivit jurisprudenței C.E.D.O., pârâtul nu are obligația de a demonstra realitatea.

Aționând cu bună credință, respectiv cu scopul de a informa opinia publică despre o practică a unui partid politic și nu despre atitudinea reclamantului, ziaristului trebuie să-i fie recunoscută în manifestarea libertății sale de exprimare și de o doză de exagerare pentru a stimula interesul public, din articolul publicat rezultând și o doză de ironie cu referire la oferirea membrilor înscriși a unor bunuri cu valoare nesemnificativă – o bere și 10 lei.

Nici informația în sensul că reclamantul are o atitudine „de prigoană” față de membrii aleși în perioada unui alt lider în partid nu are un caracter defăimător, deoarece nu a arătat în concret modul de manifestare a acestei atitudini pentru a rezulta informarea cu rea credință a publicului, întrucât potrivit dicționarului explicativ al limbii române termenul de prigoană poate să aibă înțelesul „de neînțelegere”, „măsuri represive”, dar și înțelesul de „urmărire aprigă”, „asuprire”.

Și cu privire la acest articol, pârâtului în calitate de ziarist trebuie să-i fie recunoscută doza de exagerare, publicarea informației fiind anterioară unor verificări de fapt, relevantă pentru această apreciere fiind declarația martorului P.A., membru în cadrul P.M.P., care a relatat atât despre atitudinea reclamantului, cât și despre atitudinea pârâtului care a manifestat bună-credință și de regulă în această calitate publică informații credibile.

O altă cerere a reclamantului a fost aceea de a se aprecia asupra încălcării dreptului la imagine prin publicarea unei fotografii a acestuia.

Potrivit art. 73 C. civ., orice persoană are dreptul la propria imagine, în sensul că poate să interzică ori să împiedice reproducerea în orice mod a înfățișării sale fizice.

Pârâtul a preluat poza reclamantului de pe profilul facebook ceea ce presupune că folosirea imaginii fizice nu s-a făcut fără voia acestuia dinainte care a acceptat prin postarea pozei sale pe un site de socializare să fie cunoscută imaginea sa de publicul larg.

Pentru toate aceste argumente, Curtea a admis apelul în baza art. 480 C. pr. civ. și a schimbat sentința în sensul că se a respins cererea de chemare în judecată, ca nefondată.

2. Condiția actului de reinvestire a căruia acțiune se prescrie pentru valabilitatea întreruperii prescripției extinctive

Cursul prescripției extinctive se întrerupe prin reinvestirea dreptului a căruia acțiune se prescrie de către debitorul obligației în folosul căruia curge termenul.

Actul de recunoaștere trebuie să rezulte din manifestarea de voință a persoanei în folosul căruia curge prescripția extinctivă și să privească dreptul supus sancțiunii civile, astfel că o chitanță eliberatorie emisă de către debitor nu poate să producă un asemenea efect chiar dacă prin intermediul său este confirmată plată.

(Decizia civilă nr. 637/23 martie 2016)

Prin acțiunea înregistrată la data de 14.01.2015, reclamanta R.N.P. – Romsilva – D.S. Argeș a chemat în judecată pe pârâtul C.I.C., solicitând obligarea acestuia la plata sumei de 7379,51 lei, reprezentând contravaloare prejudiciu cauzat prin delictul silvice.

În motivarea acțiunii s-a arătat că pârâtul a fost angajat al O.S. Cotmeana, ocupând funcția de pădurar ca titular al Cantonului Silvic nr. 5 Vedița. În urma inspecției de fond efectuate de organele de control, nr. 1213/01.04.2010, acesta a înregistrat o pagubă în gestiune, pe care a recunoscut-o, semnând angajamentul de plată nr. 1216/01.04.2010. A învederat reclamanta că din paguba totală de 9561,72 lei s-a recuperat suma de 2182,21 lei, rămânând de recuperat suma de 7379,51 lei. A susținut reclamanta că pârâtul răspunde patrimonial pentru paguba produsă, potrivit dispozițiilor art. 48 alin. (1) din O.U.G. nr. 59/2000, art. 6 alin. (1) din O.U.G. nr. 65/2006 și art. 25 alin. (1) din Legea nr. 22/1969.

Prin întâmpinare, pârâtul a solicitat respingerea acțiunii, în principal, ca prescrisă, iar în subsidiar, ca neîntemeiată.

În motivarea întâmpinării s-a arătat că în cursul lunii martie 2010 s-a efectuat un control de fond în cantonul nr. 5 Vedița, ocazie cu care organele de control au identificat un număr de 60 cioate, urmare a tăierii ilegale de arbori, cu un volum de 65,347 m.c, cu o valoare cu TVA de 24.246,70 lei, întocmindu-se în acest sens actul de control de fond nr. 1213/01.04.2010.

În ceea ce-l privește pe pârât, acestuia i-a fost imputată contravaloarea a 32 de cioate, cu un volum de 22,75 m.c, în valoare totală de 9561,72 lei, sumă care potrivit situației prezentate de reclamantă are următoarea componență: dosar infracțiune – 7126,13 lei (valorificat 2182,2 lei) și delict silvice pădurar – 2435,59 lei.

A mai arătat pârâtul că împotriva sa reclamanta a formulat și o plângere penală sub aspectul săvârșirii infracțiunii de tăiere ilegală de arbori, respectiv tentativă la delapidare, formându-se dosarul penal nr. 2024/P/2010 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Pitești.

Prin Ordonanța cu același număr din data de 09.03.2012, organele de cercetare penală au dispus, în ceea ce privește infracțiunea de tăiere ilegală de arbori, scoaterea pârâtului de sub urmărire penală în temeiul dispozițiilor art. 10 lit. c) C. pr. pen., iar în ceea ce privește fapta de tentativă de delapidare i-a fost aplicată o sancțiune administrativă.

Referitor la suma de 2435,59 lei solicitată de reclamantă cu titlu de delict silvice, pârâtul a invocat cu prioritate excepția prescripției dreptului material la acțiune în raport de disp. art. 283 lit. c) C. mun., având în vedere că reclamanta a cunoscut paguba și persoana vinovată de producerea acesteia la data de 09.04.2010, data înaintării referatului organului de inspecție către Ocolul Silvic Cotmeana, iar acțiunea în răspundere patrimonială a fost înregistrată abia la data de 14.01.2015.

Tot cu privire la această sumă, pârâtul a susținut că reclamanta nu a făcut dovada faptei ilicite săvârșite și a vinovăției acestuia.

În ceea ce privește suma de 7126,13 lei, reprezentând contravaloarea a patru arbori specia stejar, pârâtul a invocat prescripția dreptului material la acțiune al reclamantei pentru aceleași considerente mai sus-expruse.

Pe de altă parte, s-a arătat că reclamanta nu descrie prin cererea de chemare în judecată fapta cu caracter ilicit presupus a fi săvârșită de pârât în legătură cu îndatoririle de serviciu și nici în ce a constatat vinovăția acestuia în legătură cu producerea prejudiciului în cuantum de 7126,13 lei.

La termenul din data de 01.10.2015, instanța a pus în discuție excepția prescripției dreptului material la acțiune al reclamantei invocată de pârât prin întâmpinare.

Prin sentința civilă nr. 2077 din 15 octombrie 2015, Tribunalul Argeș a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune invocată de pârât și în consecință a respins, ca prescrisă, acțiunea formulată de reclamantă.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond, analizând cu prioritate excepția prescripției dreptului material la acțiune invocată de pârât, în temeiul art. 248 alin. (1) C. pr. civ., a reținut următoarele:

Astfel, prezenta acțiune a fost formulată de către reclamantă la data de 14.01.2015.

Potrivit dispozițiilor art. 268 alin. (1) lit. c) C. mun. „Cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune, în situația în care obiectul conflictului individual de muncă constă în plata unor drepturi salariale neacordate sau a unor despăgubiri către salariat, precum și în cazul răspunderii patrimoniale a salariaților față de angajator”.

În consecință, în cauză se impune a se stabili data nașterii dreptului la acțiune al reclamantei, instanța făcând aplicarea în cauză a dispozițiilor Decretului nr. 167/1958, în temeiul art. 223 rap. la art. 201 din Legea nr. 71/2011.

Conform art. 8 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958, prescripția dreptului la acțiune în repararea pagubei pricinuite prin fapta ilicită, începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască, atât paguba cât și pe cel care răspunde de ea.

În cauza de față prejudiciul pretins de reclamantă, ce se solicită a fi reparat, constă în paguba înregistrată de pârât în gestiune în calitate de angajat al Ocolului Silvic Cotmeana, respectiv pădurar – titular al cantonului Silvic nr. 5 Vedița, pagubă constatată în urma efectuării unei inspecții de fond în cantonul nr. 5 Vedița în cursul lunii martie 2010.

Reclamanta a cunoscut paguba înregistrată de pârât în gestiune în calitate de angajat al Ocolului Silvic Cotmeana cel mai târziu la data de 07.04.2010, data înregistrării la Direcția Silvică Argeș a referatului prin care organele de control aduceau la cunoștință rezultatele inspecției de fond efectuate în cantonul pârâtului.

O dovadă a faptului că reclamanta a cunoscut paguba pretinsă în cauza de față, cât și pe cel care răspunde de ea încă din luna aprilie 2010, este angajamentul de plată semnat de pârât la data de 01.04.2010 cu privire la suma de 9561,72 lei.

Prin răspunsul la întâmpinare reclamanta a susținut că la data de 25.02.2012 pârâtul ar fi efectuat o plată parțială a prejudiciului, respectiv suma de 291,08 lei, astfel că termenul de prescripție ar trebui calculat de la această dată.

Referitor la această susținere, instanța a reținut că nu este întemeiată.

Este adevărat că potrivit art. 16 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958 prescripția se întrerupe prin recunoașterea dreptului a cărui acțiune se prescrie, făcută de cel în folosul căruia curge prescripția, însă în cauza de față reclamanta nu a făcut nicio dovadă a unei asemenea recunoașteri din partea pârâtului, respectiv a unei plăți parțiale a prejudiciului la data de 25.02.2015.

Astfel, conform susținerilor reclamantei din acțiune, din paguba totală de 9561,72 lei imputată pârâtului, s-a recuperat suma de 2182,21 lei, rămânând de recuperat suma de 7379,51 lei.

Din înscrisul depus de reclamantă la fila 20 de la dosarul cauzei rezultă că suma recuperată de 2182,21 lei se compune din 1891,13 lei încasată la 01.09.2011 și suma de 291,08 lei încasată la 25.02.2012.

Reclamanta nu a depus la dosarul cauzei nicio chitanță din care să rezulte că la data de 25.02.2012 pârâtul ar fi efectuat plata sumei de 291,08 lei în contul pagubei imputate.

De altfel, la termenul din data de 01.10.2015 reprezentantul reclamantei a învederat, la solicitarea instanței, că suma de 2182,21 lei (1891,13 lei + 291,08 lei) despre care se face vorbire în acțiune că s-ar fi recuperat, este rezultatul valorificării materialului lemnos confiscat, prin vânzare către populație, iar nu o sumă achitată de pârât.

Prin urmare, nu a fost reținut de instanță în speță cazul de întrerupere a prescripției prevăzut de art. 16 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958, invocat de reclamantă.

În raport de aceste considerente, constatând că acțiunea a fost formulată cu depășirea termenului de trei ani de la data nașterii dreptului la acțiune, termen prevăzut de art. 268 alin. (1) lit. c) C. mun., instanța a admis excepția invocată de pârât, cu consecința respingerii acțiunii reclamantei ca prescrisă.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel, în termen legal, reclamanta R.N.P. – Romsilva prin Direcția Silvică Argeș, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie astfel:

În mod greșit instanța a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune. S-a arătat de către apelantă că la data de 25.02.2012 intimatul a efectuat plata sumei de 291,08 lei reprezentând contravaloare delictelor silvice, aspect ce reiese din Jurnalul de debit al intimatului din 12.01.2015, și în raport cu această dată începe să curgă termenul de prescripție al dreptului material la acțiune.

A apreciat apelanta că în cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 2518 alin. (3) C. civ., potrivit cărora „repararea prejudiciului adus mediului înconjurător se prescrie în termen de 10 ani”.

S-a menționat și faptul că paguba cauzată de către intimat instituției apelante datorită neglijenței de care a dat dovadă în exercitarea atribuțiilor de serviciu, este recunoscută în totalitate de către acesta prin semnarea actelor de inspecție de fond și a angajamentelor de plată.

Pentru aceste motive, se solicită admiterea apelului așa cum a fost formulat.

Intimatul-pârât a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat.

Prin răspunsul la întâmpinare, apelanta a reluat susținerile din apel.

Prin decizia nr. 637/23.03.2016, Curtea de apel Pitești, Secția I civilă, a respins, ca nefondat, apelul declarat de reclamanta R.N.P. – Romsilva, prin D.S. Argeș, reținând următoarele:

Prin cererea de față s-a solicitat obligarea pârâtului, fost salariat al reclamantei, la plata sumei de 7379,51 lei, reprezentând contravaloare prejudiciu cauzat prin delictul silvice.

Așa cum a reținut și prima instanță, aspect necontestat de apelanta-reclamanta, termenul de prescripție a început să curgă, potrivit dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958, aplicabil în speță față de data săvârșirii faptei ilicite cauzatoare de prejudicii, de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască, atât paguba cât și pe cel care răspunde de ea.

Potrivit referatului înregistrat sub nr. 2598/07.04.2010 de D.S. Argeș, în baza controlului efectuat în cantonul pârâtului (pădurar), s-a constatat existența nejustificată a 60 de cioate cu un volum de 65,367 m.p., cu o valoare de 24246,7 lei, din care 9561,72 lei, în sarcina pădurarului C.I., ce își asumase angajament de plată din 01.04.2010.

Prin urmare, termenul de prescripție de 3 ani reglementat de dispozițiile art. 268 alin. (1) lit. c) C. mun. a început să curgă de la data de 07.04.2010.

Susținerea apelantei în sensul că termenul de prescripție s-a întrerupt printr-o plată parțială efectuată de către pârât în data de 25.02.2012, (ce ar reprezenta o recunoaștere a debitului), nu poate fi reținută.

Astfel, într-adevăr, potrivit art. 16 din Decretul nr. 167/1958, prescripția se întrerupe: a) prin recunoașterea dreptului a cărui acțiune se prescrie, făcută de cel în folosul căruia curge prescripția, b) prin introducerea unei cereri de chemare în judecată ori de arbitraj, chiar dacă cererea a fost introdusă la o instanță judecătorească, ori la un organ de arbitraj, necompetent; c) printr-un act începător de executare.

În susținerea plății ce ar fi fost efectuate de către pârât și care în viziunea apelantei a întrerupt termenul de prescripție, s-a invocat un înscris intitulat „Jurnal C.C. în perioada 01.01.2010-31.12.2014, înscris generat la data de 12.01.2015, de către O.S. Cotmeana, în care se menționează la poziția 5 „DVI 25.02.2012 încasat debit C. 291,08 lei”.

Acest înscris emana însă de la D.S. Argeș – O.S. Cotmeana, neexistând vreo chitanță sau un alt înscris care să ateste că plata a fost efectuată chiar de către reclamant.

Mai mult, așa cum a reținut și prima instanță, la ultimul termen de judecată în fața instanței de fond, reprezentantul reclamantei a arătat că suma de 291 lei, invocată ca fiind plătită de către pârât, a fost de fapt rezultatul valorificării materialului lemnos confiscat, prin vânzare către populație, nefiind o sumă achitată de pârât.

Prin urmare, nefăcându-se dovada că a existat o plată parțială efectuată de către pârât și nu o recuperare a debitului prin valorificarea materialului lemnos sau în altă modalitate, nu poate fi vorba de o recunoaștere a dreptului și deci nici de întreruperea termenului de prescripție, cum invocă apelanta.

Totodată, în cauză nu sunt aplicabile dispozițiile Codului civil cu privire la prescripție, față de dispozițiile art. 201 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Codului civil, conform căruia prescripțiile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a Codului civil sunt și rămân supuse dispozițiilor legale care le-au instituit.

În fine, nici formularea unei plângeri penale împotriva pârâtului, finalizată cu scoaterea de sub urmărire penală, nu reprezintă un caz de întrerupere a termenului de prescripție, neintrând sub incidența niciunui caz din cele prevăzute la art. 16 din Decretul nr. 167/1958.

Având în vedere considerentele expuse, constatând că sunt neîntemeiate criticile aduse sentinței, în baza art. 480 C. pr. civ., apelul a fost respins ca nefondat.

3. Semnificația juridică a certificatelor noi pentru obținerea calității și titlurilor prevăzute de art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3 din O.U.G. nr. 95/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 341/2004, a recunoștinței pentru victoria Revoluției române din decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987

– O.U.G. nr. 95/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 341/2004: art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3

Pentru înlăturarea inechităților generate prin aplicarea greșită sau abuzivă a legii și multiplicarea numărului beneficiarilor recunoștinței Statului român pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989, a fost prevăzută procedura eliberării noilor certificate pentru obținerea calităților și titlurilor prevăzute de art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 4 și art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3 din Legea nr. 341/2004, așa cum a fost modificată și completată prin O.U.G. nr. 95/2014.

Potrivit art. 3² din O.U.G. nr. 95/2014, persoanelor care au primit titlurile de: Luptător cu Rol Determinant și Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite li se vor elibera noi certificate pentru obținerea calităților și titlurilor respective la cerere, în baza certificatului preschimbat și dacă îndeplinesc condițiile prevăzute de lege.

Eliberarea noilor certificate presupune o reevaluare a condițiilor de obținere a calității și titlurilor prevăzute de lege, ci nu o simplă confirmare a situației juridice atestată prin certificatul inițiale, astfel că, în lipsa reevaluării persoana își pierde dreptul la plata indemnizației lunare reparatorie.

(Decizia civilă nr. 778/15 aprilie 2016)

Constată că, prin sentința civilă nr. 1899/30 septembrie 2015, Tribunalul Argeș, admitând excepția prematurității formulării acțiunii, a respins acțiunea reclamantului Petre Sandu în contradictoriu cu pârâta CJP Argeș, ca prematură, reținând că plata indemnizației reparatorii ce face obiectul acțiunii de față este condiționată, prin O.U.G.nr. 95/2014, de obținerea de către reclamant a unui nou certificat de atestare a calității de luptător, certificat pe care acesta încă nu l-a obținut.

Împotriva sentinței, în termen, a formulat apel reclamantul, criticând soluția ca netemeinică și nelegală.

În dezvoltarea motivelor sale arată că a beneficiat de recunoașterea calității de victimă a evenimentelor din decembrie 1989, precum și de reparațiile acordate în această calitate, de Statul Român, potrivit Legii nr. 341/2004, în decursul anilor, fiind pronunțate numeroase soluții în control de constituționalitate, potrivit cărora dreptul asupra acestei indemnizații constituie un „bun” în sensul art. 1 al Primului Protocol Adițional la CEDO, nu mai poate fi retras, fiind protejat de dispozițiile sau principiile Constituției.

Din punctul său de vedere, dispozițiile O.U.G. nr. 95/2014 tind să încalce art. 13 alin. (2) din Legea nr. 341/2004, în sensul că împiedică aplicarea acestei legi.

De altfel, prin ordonanță se instituie o nouă categorie de beneficiari ai legii, fără ca celor care dețineau titlu de „luptător remarcat prin fapte deosebite” a le fi retras titlul și respectiv dreptul la indemnizația reparatorie, fiind dreptul acestora de a păstra titlul sau a obține pe cel prevăzut de noul act normativ.

Aceasta rezultă din art. 3² alin. (2) al Ordonanței potrivit căruia, titlul nou instituit de aceasta se eliberează doar la cerere, în baza certificatului preschimbat, calitățile obținute potrivit legii neputând fi schimbate și acordându-se în baza titlurilor date de Președintele României, prin decret supus publicității în Monitorul Oficial.

Neformulând o astfel de cerere de schimbare a calității, consideră că cererea sa este una legitimă, dreptul la indemnizație nefiind abrogat de lege.

Calitatea de victimă a represiunii Statului Român în decembrie 1989 a făcut obiect al recunoașterii, la 27 ianuarie 2015, în cauza Alecu și alții contra României, în fața instanței drepturilor omului, simpla recunoaștere concomitentă a unei largi marje de ingerință în domeniul politicilor

financiare din partea statului neputând fi desprinsă de contextul acestei soluții pentru a contracara soluțiile anterior invocate, prin care s-a recunoscut persistența dreptului la indemnizație.

Pe cale de consecință, s-a solicitat admiterea apelului în care, în final, se face vorbire despre recurs, eroare corectată prin completarea formulată la data de 22 ianuarie 2016, cu obligarea pârâtei Casa Județeană de Pensii la achitarea sumelor datorate potrivit art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004, începând cu ianuarie 2015 la zi, precum și la plata dobânzilor legale aferente.

Prin întâmpinare, CJP Argeș a solicitat respingerea apelului ca nefondat, întrucât modificările aduse Legii nr. 341/2004 impun, pentru acordarea indemnizației prevăzută la art. 4, existența unui certificat și a unei adevărinite tipizate, certificate ce suferă procedura de preschimbare, potrivit modificărilor aduse legii.

Până la emiterea acestui certificat preschimbat, alin. (3) al art. 1 pct. 3 arată că proba se face cu dovedirea datei la care s-a depus cererea de preschimbare a certificatului, prin adevărinite eliberată și transmisă de Secretariatul de Stat direct plătitor de drepturi.

Așadar, legiuitorul a înțeles să condiționeze plata indemnizației de emiterea noului tip de certificat și transmiterea adevărinitei tipizate.

Până la această dată, reclamantul nu a prezentat acest certificat către C.J.P., respectiv documentele conexe, așa încât, cererea sa este una prematură, așa cum corect s-a pronunțat prima instanță a fondului.

În răspunsul său la întâmpinare, reclamantul a invocat limitarea în timp a efectelor O.G. nr. 1/2015 și ale O.U.G.nr. 95/2014, respectiv până la votarea legilor de aprobare ce pot modifica sau chiar respinge dispozițiile acestora, dar și caracterul viager al indemnizației prevăzută de lege, caracter pe care îl consideră a rezida din raportarea cuantumului acestei indemnizații la salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor statului, ea având caracter reparatoriu al unui prejudiciu recunoscut prin lege și prin plățile anterioare.

Pentru termenul din 5 aprilie 2015, apelantul a formulat cerere de suspendare a pricinii până la soluționarea excepției de neconstituționalitate înaintată de prima instanță de fond prin încheierea din data de 3 iunie 2015.

În examinarea acestei cereri, instanța a solicitat apelantului să indice stadiul soluționării în fața contenciosului constituțional, acesta arătând că nu a fost încă fixat termen, situație față de care, Curtea a constatat că nu se impune suspendarea, legea prevăzând remedii juridice pentru situația admiterii excepției.

Prin decizia nr. 778/15.04.2016, Curtea de Apel Pitești, Secția I civilă a respins, ca nefondat, apelul formulat de reclamantul P.S.

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a reținut următoarele:

Apelantul a apreciat că în mod greșit instanța fondului ar fi constatat prematuritatea cererii sale de obligare la plata indemnizației, întrucât dreptul său este născut din Legea nr. 341/2004 așa cum fost ea în forma sa inițială, fără a ține cont de dispozițiile actelor normative de modificare a acesteia.

Așa cum rezultă din preambulul justificativ al ordonanței de modificare a legii în care se stabilește și existența unei urgențe în edictarea ei, dar și justificarea practică în sensul că realitatea socială a dovedit că o astfel de recunoaștere a calității de victime ale evenimentelor din decembrie 1989, a fost făcută în mod haotic, ajungându-se la o multiplicare a certificatelor astfel eliberate, care atrage necesitatea reevaluării situațiilor individuale în care această eliberare s-a făcut, pentru a da posibilitatea celor care în mod real au avut calitatea de asemenea victime și corect le-au fost emise certificatele doveditoare de a-și primi indemnizația prevăzută de lege începând cu ianuarie 2010, s-a impus această procedură, tuturor celor care doresc să se prevaleze în continuare de drepturile curgând din această calitate.

Așadar, legiuitorul nu contestă îndreptățirea la obținerea unei indemnizații, ci a găsit necesară reverificarea condițiilor de acordare a documentațiilor ce statuează asupra calității de beneficiar al indemnizației.

Condiționarea invocată de către apelant, cuprinsă la art. 3² alin. (2), în sensul existenței unei cereri de eliberare a certificatului de atestare a calității de luptător cu rol determinant, nu înseamnă că neparcurgerea procedurii de reevaluare a condițiilor de eliberare a actelor doveditoare ar păstra ca valabile pe cele anterioare, în caz contrar, o asemenea interpretare ducând la lipsirea de efecte

juridice a modificării legislative, întrucât oricine ar putea beneficia de indemnizația anterior recunoscută, chiar dacă, așa cum s-a constatat practic, a obținut în mod nejustificat un astfel de certificat, lăsând la simpla sa voință a se supune cenzurii impusă de lege sau nu, cu păstrarea beneficiului bănesc.

În realitate, sintagma „la cerere” are în vedere faptul că, în măsura în care persoana ce se găsește îndreptățită dorește să continue a-i fi recunoscută calitatea de „luptător...”, va trebui să se supună filtrului instituit prin lege și, după certificarea realității conținutului actului anterior obținut, în noile condiții, are a se face și plata indemnizației lunare reparatorii.

Față de acestea, nu există vreo greșeală din partea instanței care a constatat că, până la momentul judecății, reclamantul nu a îndeplinit condițiile formale de prezentare a actelor prevăzute de lege, de altfel acesta învederând, în fața instanței de apel, că nu a formulat o asemenea cerere.

Așadar, acesta a ales ca, până la acest moment, să nu formuleze cererea de reevaluare a propriului certificat, motiv pentru care, în mod corect prima instanță a constatat că pretențiile asupra plății indemnizației stabilită prin lege și condiționată de acest nou certificat sunt premature.

Pentru ca un drept să se poată califica în noțiunea de „bun” protejat în condițiile art. 1 al Primului Protocol Adițional la CEDO, acesta trebuie să fie recunoscut în condițiile legii, or, în societatea românească s-a constatat că această recunoaștere a avut loc în perioada anterioară frecvent în mod fraudulos și se impune verificarea individuală a tuturor acestor recunoașteri, pentru ca, persoanele ce cu adevărat îndeplinesc condițiile prevăzute de lege să poată beneficia din partea statului de recunoștință și reparație potrivit legii.

Față de acestea, potrivit dispozițiilor art. 480 Cod procedură civilă, apelul a fost respins ca nefondat.

4. Termenul depunerii actelor doveditoare ale dreptului de proprietate și a calității de moștenitor pentru restituirea unui imobil în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al imobilelor preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989

– Legea nr. 10/2001: art. 23

Potrivit art. 23 din Legea nr. 10/2001, actele doveditoare ale dreptului de proprietate privind imobilul preluat în mod abuziv sau a calității de moștenitor a persoanei îndreptățită să solicite restituirea se pot depune până la data soluționării notificării.

Termenul pentru depunerea actelor doveditoare nu are caracter imperativ și nu se referă strict la procedura administrativă, sintagma „până la data soluționării notificării”, urmând să fie interpretată ca referindu-se, atât la procedura administrativă, cât și la procedura judiciară, fiindcă legiuitorul nu a urmărit să-i restrângă dreptul persoanei îndreptățită la restituire de a face dovada proprietății sau a calității de moștenitor după caz.

Interpretarea normei referitoare la data depunerii actelor doveditoare într-un sens restrâns lipsește de conținut dreptul persoanei la un proces echitabil, care presupune dreptul la apărare în cursul judecății, una dintre manifestările acestuia fiind și aceea a propunerii de dovezi.

(Decizia civilă nr. 2300/01 noiembrie 2016)

Constată că, prin cererea înregistrată la data de 17.04.2015 pe rolul Tribunalului Vâlcea – Secția I Civilă sub nr. 1456/90/2015, contestatoarea P.A. a solicitat anularea Dispoziției nr. 1.102 din 12 martie 2015 emisă de Primarul Municipiului Râmnicu Vâlcea ca fiind nelegală și netemeinică.

În motivarea contestației a arătat petenta că în calitate de moștenitoare a autorului P.Gh., a solicitat despăgubiri pentru un imobil în suprafață de 1.620 mp, situat în municipiul Râmnicu

Vâlcea, str. Hacman nr. 33, trecut în proprietatea statului prin expropriere, în baza Decretului Consiliului de Stat nr. 53/1980.

La data de 18.05.2015, pârâtul Primarul Municipiului Râmnicu Vâlcea a formulat întâmpinare (filele 72-74 dosar), prin care a invocat excepția lipsei capacității procesuale a Primăriei Municipiului Râmnicu Vâlcea în raport cu prevederile art. 77 din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale, potrivit căreia primăria reprezintă o structură funcțională cu activitate permanentă constituită din primar, viceprimar, secretarul unității administrativ-teritoriale și aparatul de specialitate al primarului, structură care duce la îndeplinire hotărârile consiliului local și dispozițiile primarului, soluționând problemele curente ale colectivității locale.

Cu privire la fondul cauzei, s-a arătat că este neîntemeiată întrucât în urma analizării documentelor existente în dosarul constituit în baza Legii nr. 10/2001 și care au stat la baza emiterii dispoziției contestate Comisia de Aplicare a Legii nr. 10/2001 a constatat că la dosar nu există mai multe documente, necesare în vederea soluționării notificării.

Prin sentința civilă nr. 886 din 20 mai 2016, Tribunalul Vâlcea a admis excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de Primăria Municipiului Rm. Vâlcea prin întâmpinarea de la fila 19 dosar; a respins acțiunea formulată de contestatoare față de Primăria Municipiului Râmnicu Vâlcea ca fiind formulată împotriva unei persoane care nu are calitate procesuală pasivă; a respins acțiunea formulată în contradictoriu cu intimatul Primarul Municipiului Râmnicu Vâlcea, ca nefondată.

Pentru a pronunța o astfel de soluție, tribunalul a reținut în esență că prin dispoziția nr. 1102 din 12.03.2015 emisă de Primarul Municipiului Rm. Vâlcea s-a respins notificarea nr. 244/2001 prin care petenta a solicitat în calitate de moștenitoare a autorului P.Gh. despăgubiri pentru un imobil casă și teren în suprafață de 1620 mp situat în Municipiul Rm. Vâlcea str. Dr. Hacman nr. 33, județul Vâlcea trecut în proprietatea statului român prin expropriere, motivat de faptul că dosarul nu a fost completat în termenul prevăzut de lege cu copie legalizată a certificatului de moștenitor după autoarea P.M. sau negație de la Camera Notarilor publici privind dezbaterea succesiunii.

Petenta nu și-a îndeplinit această obligație nici în fața judecății contestației formulate împotriva dispoziției primarului la care s-a făcut referire mai sus și, ca atare, nu a intervenit nicio modificare care să schimbe starea de fapt, după cum nu a fost identificat din oficiu un alt motiv de nelegalitate de ordine publică al actului administrativ menționat.

Într-o atare situație, criticile invocate de petentă cu privire la nelegalitatea Dispoziției nr. 1102 din 12.03.2015 emisă de Primarul municipiului Rm. Vâlcea nu se justifică, deoarece anterior emiterii acesteia petenta a mai solicitat printr-o cerere separată restituirea în natură a suprafeței de 1620 mp la care face referire și prin dispozițiile: nr. 2981 din 13.06.2005 i s-a restituit în natură prin compensare imobilul teren în suprafață de 491 mp situat în Rm. Vâlcea str. Nicolae Titulescu, jud. Vâlcea în calitate de moștenitoare legală a autorului P.Gh.; nr. 2952 din 08.06.2005 i s-a restituit în natură prin compensare imobilul teren în suprafață de 340 mp situat în Rm. Vâlcea str. General Praporgescu în calitate de moștenitoare legală a autorului Petrescu Gheorghe și nr. 3949 din 02.11.2009 i s-a restituit în natură prin compensare suprafața de 584 mp situat în Rm. Vâlcea str. General Magheru, toate dispozițiile menționate fiind emise în soluționarea notificării nr. 244/2001, cu precizarea că i s-a restituit în natură suprafața totală de 1379 mp din cei 1620 mp cât a solicitat.

Autoritatea administrativă prin adresa de la filele 100-101 dosar a precizat că în prezent Municipiul Rm. Vâlcea nu dispune de bunuri sau servicii care pot fi acordate în compensare persoanelor îndreptățite la măsurii compensatorii în temeiul Legii nr. 10/2001.

Or, în cauza dedusă judecății, s-a reținut că petenta nu și-a îndeplinit obligațiile ce îi reveneau potrivit Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire în natură sau prin echivalent a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, art. 32 dispunând expres că persoanele care se consideră îndreptățite pot completa cu înscrieri dosarele depuse la entitățile investite de lege în termen de 120 de zile.

Entitatea investită cu notificarea nr. 244/2001 a comunicat petentei prin adresele nr. 569/24.03.2014 și nr. 569/04.12.2014, cu confirmare de primire, să depună la dosar copie legalizată a certificatului de moștenitor după autoarea Petrescu Maria sau negație de la Camera

Notarilor Publici privind dezbaterea succesiunii, documente care nu au fost depuse în termenul menționat.

S-a apreciat că într-o atare situație, operează sancțiunea decăderii ca urmare a depășirii termenului de 120 de zile menționat de art. 32 din Legea nr. 165/2013 cum de altfel, în mod corect, a constatat emitentul actului administrativ ce se contestă.

Față de cele arătate mai sus, s-a constatat că actul administrativ ce se contestă este emis cu respectarea dispozițiilor legale, iar criticile de nelegalitate și netemeinicie invocate de contesta-toare nu se justifică.

Împotriva sentinței, în termen legal, a formulat apel contestatoarea P.A., care a criticat soluția pentru motive de nelegalitate și netemeinicie.

În fapt, contestatoarea a arătat că a formulat contestație împotriva Dispoziției nr. 1102 prin care a fost respinsă notificarea nr. 244/2001 depusă în baza Legii nr. 10/2001 în calitate de moștenitoare a autorului P.Gh., despăgubiri pentru un imobil casă și teren în suprafață de 1620 m.p., situat în municipiul Râmnicu Vâlcea, str. Hacman nr. 33, trecut în proprietatea statului prin expropriere, în baza Decretului Consiliului de Stat nr. 53/1980. Cererea depusă a primit titulatura de notificare cu nr. 244/2001, fiind depusă în termenul prevăzut de lege și înregistrată la Prefectura Județului Vâlcea sub nr. 7504/1.08.2001 și trimisă spre soluționare Primăriei Râmnicu Vâlcea primind numărul de dosar intern 569.

A susținut apelanta că la prezentul dosar au fost depuse toate documentele prevăzute de lege, apreciind că dosarul întocmit este complet astfel că soluția instanței de fond este greșită.

Față de motivele invocate, s-a solicitat admiterea contestației și anularea dispoziției nr. 1102 emise de Primăria municipiului Râmnicu Vâlcea.

Prin întâmpinare, intimatul Primarul Municipiului Râmnicu Vâlcea a solicitat respingerea apelului ca neîntemeiat.

Prin decizia nr. 2300/01.11.2016, Curtea de Apel Pitești – Secția I civilă a admis apelul formulat de contestatoarea P.A., împotriva sentinței civile nr. 886 din 20 mai 2016, pronunțată de Tribunalul Vâlcea în dosarul nr. 1456/90/2015, intimăți fiind Primăria Municipiului Râmnicu Vâlcea prin primar, și Primarul Municipiului Râmnicu Vâlcea; a schimbat sentința în sensul că a admis acțiunea, a anulat dispoziția nr. 1102/12.03.2015 și a constatat că reclamanta are dreptul de a primi despăgubiri și pentru suprafața de teren de 161 m.p.

Pentru a hotărî astfel, Curtea a reținut următoarele:

Apelanta a susținut că instanța de fond în mod greșit a respins contestația deși actele doveditoare privind calitatea de persoană îndreptățită la restituire, au fost depuse în faza administrativă de soluționare a notificării.

Dispozițiile art. 23 din Legea nr. 10/2001, republicată, prevăd că actele doveditoare ale dreptului de proprietate, precum și, în cazul moștenitorilor, cele care atestă această calitate, pot fi depuse până la data soluționării notificării, numai că sintagma "*până la data soluționării notificării*" nu are în vedere numai etapa administrativă a soluționării notificării.

Această sintagmă trebuie înțeleasă ca referindu-se la soluționarea notificării în oricare din cele două etape, administrativă, înaintea entității notificate sau judiciară, prin hotărâre irevocabilă a instanței de judecată, deoarece legiuitorul nu face nici o distincție între cele două faze procesuale de soluționare a notificării.

De altfel, nicio prevedere a Legii nr. 10/2001 nu interzice completarea probatoriului în etapa judiciară, iar a considera altfel ar însemna să se aducă atingere principiului liberului acces la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție.

Rolul instanței nu se poate rezuma la verificarea probelor administrate în etapa administrativă de soluționare a notificării, pentru că ar fi contrar principiului aflării adevărului pentru o bună înfăptuire a justiției. Singura sancțiune prevăzută de Legea nr. 10/2001, care atrage pierderea dreptului persoanei îndreptățite de a solicita în justiție măsuri reparatorii, este cea prevăzută de art. 22 alin. (5) pentru nerespectarea termenului de trimitere a notificării.

Prin urmare, nedepunerea de către reclamantă, în calitate de titular al notificării, a actelor doveditoare ale calității sale de moștenitoare și ale dreptului de proprietate, până la data soluționării notificării prin decizie, dispoziție administrativă, avea drept consecință doar pronunțarea dispoziției administrative pe baza actelor depuse în fața Comisiei de aplicare a Legii nr. 10/2001 și